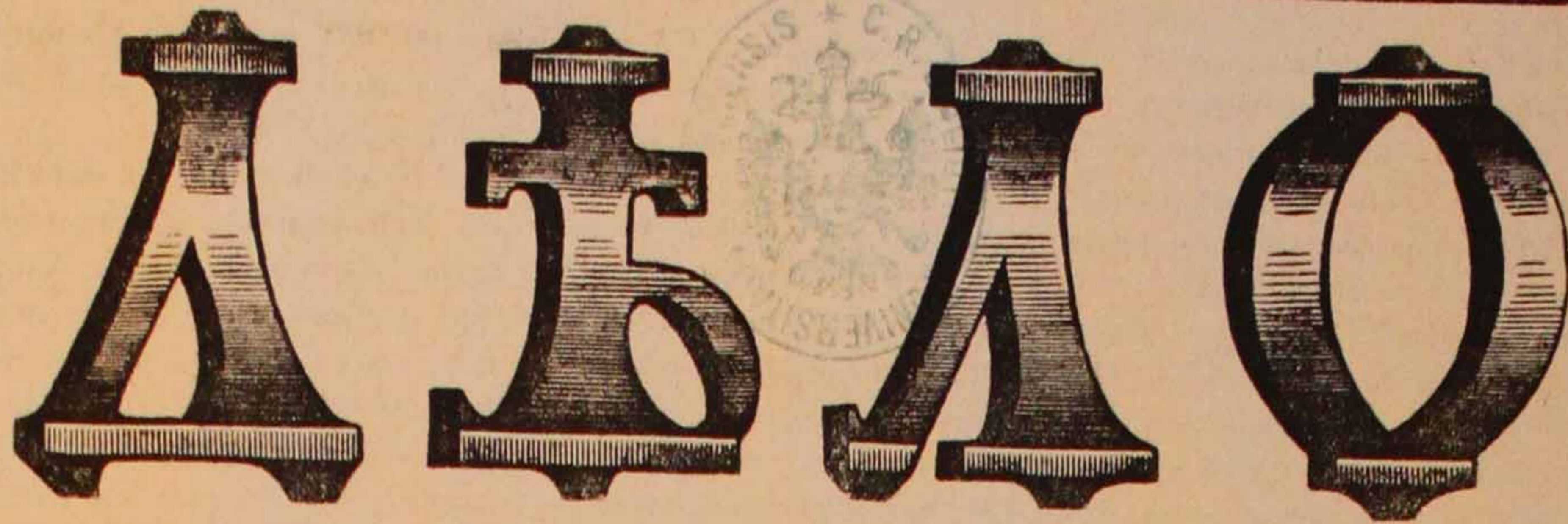

Выходитъ во Львовѣ ще Вторника, Четверга и Суботы крѣмъ рукописъ свѣтъ) о 4-й годъ пошл. Литер. додатокъ Библиотекы найзнам. повѣстей" выходить по 2 почат. аркушъ кожного 1-го и послѣдняго дня кожного мѣсяця. Редакція, администрація и екопедіція підъ Ч. 44 улицы Галицка. Въ свѣтъ, посылки и рекламация належить пересылати підъ адресомъ: редакція и администрація „Дѣла“ Ч. 44 ул. Галицка. Рукописи не звертають тільки на попередню застерогацію. Подорожне чено отонть 12 кр. а. в. Оголошеня принимають по цѣнѣ 6 кр. а. в. бѣтъ одиов строчки початкомъ. Рекламация неопечатанъ вѣднѣй бѣтъ порта. Предплату належить пересылати франко (наилучше почтовымъ пореказомъ) до: Администрація часописи „Дѣло“ л. Галицка, Ч. 44

Предплатя на „Дѣло“ для Австрій:	Для Россіи
на цѣлый рѣкъ . . . 12 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 12 рубл.
на пѣтъ року . . . 6 ар.	на пѣтъ року . . . 6 рубл.
на чверть року . . . 3 ар.	на чверть рок . . . 3 рубл.
отъ дол. „Библиотекы“:	отъ дол. Библиотекы:
на цѣлый рѣкъ . . . 16 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 16 рубл.
на пѣтъ року . . . 8 ар.	на пѣтъ року . . . 8 рубл.
на чверть року . . . 4 ар.	на чверть ро . . . 4 рубл.
на самѣ додатокъ:	на самѣ токъ:
на цѣлый рѣкъ . . . ар. 5-	на цѣлый рѣкъ . . . 5 рубл.
на пѣтъ року . . . ар. 250	на пѣтъ року . . . 2 р. 50р.
на чверть року . . . ар. 125	
Для Закарпатъ, окрѣжъ Россіи:	
на цѣлый рѣкъ 15 ар.	
на пѣтъ року 7-50 ар.	
на чверть року 3-75 ар.	
отъ дол. „Библиотекы“:	на самѣ додатокъ:
на цѣлый рѣкъ . . . 19 ар.	на цѣлый рѣкъ . . . 6 ар.

ВП. Читателѣвъ въ Россіи просимо мати на увазѣ, що въ вымовѣ ѣ=ji, ѓ=і, и (въ серединѣ и на концѣ слѣвъ)=ы, и (на початку слѣвъ и по самогласныхъ) =і, ѓ (на початку слѣвъ) =vi.

Съ днемъ I (13) липня розпочався III. чвертьрѣкъ. Просимо П. Т. Предплатникѣвъ вырѣвнати всѣ рахунки.

Димисія гр. Альфреда Потоцкаго.

Отъ давня заповѣдане уступленье гр. Потоцкаго зъ посады намѣстника Галичины нарештѣ вже сталося фактомъ довершенымъ. Цѣсарь отрочувъвъ писемомъ зъ дня 7 л. серпня с. р. увѣдомивъ на власне прошенье гр. Альфреда Потоцкаго зъ посады намѣстника Галичины, надаючи ему велику ленту ордера св. Стефана. Рѣвночасно цѣсарь именовавъ вице-президента намѣстництва п. Филипа Залескаго намѣстникомъ Галичины, надаючи ему достоинство дѣйствнаго тайнаго совѣтника. Вице-президентъ намѣстництва доси ще не именованъ. Тая посада буде поручена або сов. намѣстництва п. Леблеви, або п. Казимирови Баденѣму, ц. к. старостѣ краковскому, котрому цѣсарь того самого дня, коли именовавъ новаго намѣстника, удѣливъ достоинство совѣтника двору.

День 7 л. серпня с. р. безперечно має велику вагу въ нынѣшнихъ отношеняхъ краю и державы, тожь не диво, що вся праса, не только галицка, але и въ загалѣ австрійска живо займаетъ змѣною намѣстника Галичины и разбираеи не лишь зъ становища внутрѣшней политики краевон, але такожъ зъ становища державно-политичнаго... Розумѣеся, що димисія гр. Потоцкаго и именованье п. Ф. Залескаго на иѣстникомъ въ першій линіи мусить обходити вѣшкацѣвъ Галичины, Русинѣвъ и Поляковѣвъ. Всѣ польскіе газеты въ вступныхъ статіяхъ обширно разбирають довголтну дѣяльність гр. Потоцкаго на посадѣ намѣстника. И диво, кромѣ урадовон „Gazet-y Lwowsk.“ и станчикѣвского „Glas-y“ всѣ прочіе органы польскіе очевидно показують свое вдоволенье, що зъ намѣстничого бюра „пѣдъ кавками“ вступився вже разъ — гр. Альфредъ Потоцкій. „Miał dobre szczęście...“ — така що найбільше куртоазійна фраза супроводить нынѣ гр. Потоцкаго зъ пайвысшого въ краю достоинства до сумирнаго до-

машнаго жити... И зновъ диво дивне, мѣжъ тими органами польской прасы, котрѣ радуются зъ уступленя гр. Потоцкаго, знайшлася одна спѣрна точка, о котру розвелася вже навѣтъ полемика, а тою спѣрною точкою есть — справа руска. „Чи гр. Альфредъ Потоцкій, яко намѣстникъ, вывазався добре зъ своєї задачѣ въ справѣ руской, чи нѣ?“ — „Dziennik Polski“ подивѣсь, що одинокою заслугою гр. Потоцкаго було то, що „убивъ головне жерело москалофильской агитаціи“, и що „зреорганизувавъ руску консисторію“. „Gazeta Krakowska“ забло протестуе противъ того и каже, що поступованье гр. Потоцкаго супротивъ Русинѣвъ, скристаллизоване въ памятныхъ его словахъ, сказаныхъ въ соймовѣ „Коль“ польскѣмъ: „Русины були, суть и будутъ“, — скрѣпило въ послѣднихъ рокахъ „россійску агитацію“, якъ се выказавъ процесъ о головну зраду, вѣче, и т. п.

На той спѣръ польскихъ газетъ мы можемо сказати, що иѣкго лучше не може оцѣнити гр. Потоцкаго въ его отношеню до Русинѣвъ, якъ самѣ Русины, безпосередню интересованъ и наилучше знающіе свои отношеня, свои потребности, свои кривды и боль.

Здекларованымъ противникомъ чи неприхильникомъ Русинѣвъ — гр. Потоцкаго мы иѣякъ не назвемо. Слова его „Русины були, суть и будутъ“, высказанъ передъ кѣлькама роками до шовинистѣвъ, домагаючихся конче нивелиційныхъ мѣръ противъ Русинѣвъ, якъ прим. переносеня судовыхъ урядникѣвъ Русинѣвъ на Мазуры, — не дають намъ права такъ называти гр. Потоцкаго. Але мимо того мусимо признати, що именно за часу намѣстничована гр. Потоцкаго падали на насъ тяжкіи злиднѣ. Досыть згадати такіи вынятковѣ мѣры, якъ: усуненье митрополита, ѓтданье монастыря Добромильскаго ѓзутамъ, кѣльккратній громадий ревизіи у Русинѣвъ по цѣлѣмъ краю, розвязуванье читалень, спосѣбъ переведеня конскрипціи, выборѣвъ до рады державной и до сойму, и пр. Не можна жъ предсѣ сказати, щобъ о всѣмъ тѣмъ гр. Потоцкій не знавъ або и самѣ не прикладавъ руки. Намъ звѣстно, що днѣ дуже пыльно слѣдивъ каждый крокъ руской суспѣльности, а прим. въ р. 1877 самѣ ѓбѣздивъ всхѣдну Галичину, щобъ дослѣдити, на скѣлько правды було въ крику польской прасы, що цѣла Русь подминована социализмомъ и нигилизмомъ, якъ зновъ крича-

ла въ 1881—82 и теперь ще кричитъ, що цѣла Русь подминована царославіемъ и православіемъ. Намъ вѣдомо, що особливо въ дотыкаючихъ насъ wypadкахъ зъ послѣднихъ лѣтъ — гр. Потоцкій самѣ мавъ рѣшаючу участь. Якъ же дастся погодити его усопособленье супротивъ Русинѣвъ съ тымъ всѣмъ, чого дѣзнали Русины въ послѣднихъ рокахъ при его вѣдомости або и участи?

Щобы сю суперечность пояснити, треба взяти на увагу не только индивидуальность гр. Потоцкаго — чоловѣка въ старшѣмъ вѣцѣ, умученого, и магната, — не только щоденный проявы въ краю, але такожъ добре вѣдомо намъ внутрѣшню-политичне положенье въ австрійской державѣ. Коли въ Австрійи панували централисты и правительство не опиралося на Полякахъ, якъ нынѣ, тогды намѣстникъ Галичины мавъ далеко бѣльшій впливъ, мѣгъ далеко бѣльше иниціативно выступати супротивъ правительства и короны и мѣгъ далеко бѣльше бути самостѣйнымъ управителемъ краю, якъ сегодня. Нынѣ жъ делегація польска въ Вѣднѣ есть панею ситуациѣ и она нынѣ яко така пересправляе впросто съ правительствомъ. Коли давнѣйше, не маючи впливу, она просила намѣстника — удатися въ такѣй а такѣй справѣ до правительства, то нынѣ она домагаеся ѓтъ правительства — поручити намѣстникови, чтобы се або те зробивъ.

Въ многихъ справахъ — головно дотыкаючихъ насъ Русинѣвъ — гр. Потоцкій слухавъ голосу делегациѣ а взгляду правительства, особливо коли зѣ всѣхъ бѣковѣвъ почали ему тыкати тымъ злочастнымъ „процесомъ о головну зраду“, котрого гр. Потоцкій, якъ самѣ заявлявъ, иѣколи не надѣявся, — але въ гдѣякихъ зновъ справахъ гр. Потоцкій осмѣлювався и опертись голосови делегациѣ чи правительства, а мѣгъ се чинити для того, бо мавъ незвычайну ласку и симпатію у монарха и въ цѣсарскѣмъ дворѣ, — а се дуже було не до впогоды шовинистамъ, и для того они чи явно чи утаено радуются зъ уступленя гр. Потоцкаго...

Якъ жежъ пріймають они новаго намѣстника и яке наше супротивъ него становище, — о тѣмъ слѣдующимъ разомъ.

ДОПИСИ.

Зъ Канева.

(Ще про могилу Шевченка.) Не увѣрите, яку Вы намѣ, Украинцямъ вчинили утѣху, подивѣши въ 77 ч. свои часописи дѣло Шевченковой могилы. Звѣстка про те, що кievскій урядъ заборонивъ реставрувати могилу Тараса, була дуже вразила всѣхъ на Украинѣ. Певно, що и въ Галичинѣ дописъ въ 77 ч. „Дѣла“ здивувала и зажурила всѣхъ, бо дежь таки видано, щобъ коли-небудь въ якѣй сторонѣ забороняли поставити крестъ надъ покѣйникомъ? Отже оно и справдѣ такъ було на нашѣй бездольнѣй Украинѣ. Якъ и чому оно такъ сталося, — чи по чѣму довоосу, чи може самѣ урядъ вбачавъ тутъ щось небезпечне, — про ее иѣчого ще доси не вѣдомо.

Треба сказати, що имя Тараса Шевченка, славне на всю Украину и дороге всѣмъ Украинцямъ, навѣтъ и не патриотамъ, и доси ще чи-мало выкликае инсинуаціи помѣжь такъ зваными „обрусителями“, — то и не диво, що наляканный урядъ въ каждому дѣлѣ, чи такъ чи инакъ звязане съ именемъ Т. Шевченка, скрѣзь робить всякіе перепоны. Биографія Т. Шевченка, обрѣлена п. К. Чалымъ, якъ намъ достоту вѣдомо, окровна цензурою дуже богато, та и довго ще мабутъ не дѣждатися намъ въ Россіи правдивой биографіи нашего наибѣльшого поэта, а вже про биографію на украиньской мовѣ, назначену для народа, то нема що и казати, бо мы добре знаемо, що за остатній два роки до кievской и одесской цензуры поданъ были три биографіи Т. Шевченка, писанъ по украиньски, и всѣ они забороненѣ цензурою. Про послѣдне выданье „Кобзаря“ наклѣпоталися богато и довго, поки таки выклопотали, хочъ оно и далеко не повне. Торѣкъ же въ Кіевѣ заходилися ставити въ родимѣмъ селѣ Шевченка, въ Керелѣвцѣ, школу его имени, для чого вже и грошѣ были зѣбраны, але урядъ и сего не дозволивъ.

Про исторію съ могилою Вы вже знаете въ дописи. Складлося такъ, що урядъ мусѣвъ ѓткликати свою заборону на утѣху всѣмъ шануючимъ память Т. Шевченка. Урядъ причепився до того, що нехай Варфоломей Шевченко спершу докаже, що днѣ рѣднѣй братъ Тарасѣвъ, а то часомъ може якѣй сторонній люде заходяться коло могилы? Та и на що се ставити

ПАВЛО ПОЛУБОТОКЪ.

(Исторична розвѣдка Ник. Костомарова.)

Тайна канцелярія завдала дальше такѣ вытанье: „Наколи у васъ ѓбуваются рады о важныхъ дѣлахъ, вамъ наказано было давати знати бригадирови Вельяминову, а той мавъ бути при такыхъ вашихъ нарадахъ; вы обовязанъ были удѣляти ему сентенциѣ та копиѣ универсалѣвъ; а вы о своихъ радахъ ему не давали знати и присылали копиѣ въ универсалѣвъ та доносили о всякихъ дѣлахъ ажъ тогды вже, коли дѣло укѣнчилося и стала вже постановѣ“. Полуботокъ давъ такую ѓтповѣдь: „Про важній дѣла мы писемно не радилася съ Вельяминовымъ и знати ему на писемѣ не давали, длятого що у насъ такіи важній дѣла не часто случаются. Пишучи универсалы и подписуячи ихъ, мы посылаемо ихъ колегиѣ, и доки ихъ колегиѣ не перегляне, не оповѣщаемъ; гдѣколи о важнѣйшихъ дѣлахъ маемо розговѣрѣ съ бригадиромъ Вельяминовымъ. Копіи въ универсалѣвъ пересылаемо колегиѣ, а сентенциѣ не посылаемо, бо у насъ не было такого звичаю, чтобы подписувала васуды вся старшина. Маловажній дѣла мы самѣ залагоджуемо, а о бѣбли даемо знати колегиѣ. Всѣмъ тымъ мы не противилися колегиѣ и не нарушували екаслуу, якій ѣи належится. — Такъ само сказавъ Савичъ, а Чарнишь вымалывалъ невнаильемъ задыя хоробу, що находила на него.

Дальше пытала тайна канцелярія: „Чому вы, не даючи знати Вельяминову, завели у себе крѣмъ генеральнаго суду ще якіе-тамъ свой судъ и якѣ дѣла рѣшались въ тѣмъ судѣ? Чи были такіи суды за першихъ гетьманѣвъ, а коли не были, то длячего вы ихъ выдумали бѣвъ доволу?“

— Мы, — сказавъ Полуботокъ, — завели въ Глуховѣ судъ за порадою старшины и казали о тѣмъ вчасно бригадирови Вельяминову, що нашъ генеральный судія забѣлѣвъ, а чолобитникѣвъ богато и дѣлъ накопилось богато. Бригадиръ не зборонивъ намъ такого суду, а противно, сказавъ: „хорошо“. Судъ той иѣколи не бувъ другій, якъ генеральный, днѣ бувъ не вѣваложеный на мѣсце генерального; и за бувъ шихъ гетьманѣвъ дѣялося такъ, що коли генеральный судія бувъ ѓтдаленый або забѣлѣвъ, то на гетьманьскій наказъ выбирано тымъ-часомъ судіѣвъ въ полковон старшины або зъ другыхъ, кто годився, по чотыри чоловѣка на судъ. Зъ такого суду мы ѓтсылали дѣла до колегиѣ, а въ колегиѣ, прѣдержавши дѣло зо три мѣсяцѣ, — ѓтсылали для залагодженя знову до нашего суду. — Такъ само казали Савичъ и Чарнишь.

ѓттакъ слытано про глуховского сотника Мануйлова. Бригадиръ Вельяминовъ зборонивъ его посылати на нивѣвий похѣдъ; однакъ на казу Вельяминава старшина не слухала; Мануйлова выслано. — „За яку провину, — держали вы

на канѣвъ рѣдника того Мануйлова, Оболоньского, що бувъ у васъ канцеляристомъ?“

— Мануйлова выслали не мы, — ѓтповѣлъ Полуботокъ, — а иѣжиньскій полковникъ Толстой, а бригадиръ не згадувавъ намъ, чтобы его посылати. Що до Оболоньского, то бувъ днѣ укараный ось за що: коли Вельяминовъ понадѣ вывначенѣ для него маестности зажадавъ ѓтъ насъ ще 300 чвертокъ зѣбѣжа, а у насъ готового не было, то мы казали Оболоньскому дати знати о сѣмъ до сенату; днѣ повязуеъ се зробити. За те, по нашому давному звичаю, мы его укарали, а Вельяминовъ черевъ те ровсердився на насъ. — Такъ казали Савичъ и Чарнишь. Доси были самѣ обжалованя за надѣжжита въ администраціи. Почалися ѓттакъ дослѣды на жалобы рѣжныхъ лицъ противъ Полуботка и старшины.

Стародубскій мѣщанинь Федоръ Сухота повывавъ стародубского иѣйта Спиридона Ширая о выдатки на стравне та за проволоку, на подѣставѣ выданныхъ черевъ иностранну колегию документѣвъ. Повывавъ его о 809 рублѣвъ.

— „Пригадую собѣ, — сказавъ Полуботокъ, — що въ колегиѣ прислано писемъ, чтобы стягнути 809 рублѣвъ, — якъ просивъ въ чолобитнѣй Сухота. Однакъ тѣ грошѣ не были ѓтобраны, бо Ширай доказавъ, що Сухота повывавъ его дармо, и дѣло пѣшло ѓттакъ на ровсудъ до украиньской колегиѣ.

— То дѣло — сказавъ Чарнишь — розсуджено генеральнымъ судомъ, а сентенциѣ

була написана ще за Скоропадского и ѓтослана иностранной колегиѣ.

„Ковакъ Никифоръ Ломака жалувалася, що батько его писавъ чолобитну на Пилатовича за затопленье ему млына. На Пилатовича бувъ выданный васудъ, однакъ не бувъ выкованный.“

Полуботокъ сказавъ, що про се дѣло не знае. Ему сказали: „Пилатовичъ бувъ обжалованный за гетьмана Скоропадского, и на ровкавъ гетьмана выдано на него васудъ; однакъ генеральный судъ, вявъъ лапове ѓтъ Пилатовича, обвинивъ Ломаку и ѓтдавъ остатній его млынѣ Пилатовичеви.“ — О сѣмъ дѣлѣ сказавъ Чарнишь: — „Пилатовичъ писавъ на дармо чолобитнѣй, мовыбы-то высланы на просьбу Ломаки. Судія вели дослѣдъ не пѣсля приписѣвъ; однакъ выслано новыхъ судіѣвъ, и другій дослѣдъ показавъ вину Ломаки; тогды першій судіѣ были укараны гетьманомъ, а оставшій ще млыны ѓтдано Пилатовичу. Дарункѣвъ ѓтъ Пилатовича не брали, днѣ поклавъ передъ судомъ грошѣ, но тѣ грошѣ ему вернено.

— Однакъ на чолобитну Ломаки, — замѣтили имъ въ тайнѣй канцеляріи — казано вамъ ѓтослати дѣло въ Москву. Чому вы его не ѓтослали?

— „Я черевъ хоробу не бувъ на судѣ, — сказавъ Чарнишь, — а потому, коли старшина звѣстила мене, що того дѣла жадае колегиѣ, я передавъ его войсковѣй канцеляріи, переслати колегиѣ.“ — Савичъ казавъ, що днѣ не займаеся

(+) О погроме жидовъ въ Катеринославѣ, — про который мы держали въ отъѣздѣ допись, написану подъ перьями враждебнѣе гробной хвилѣ, — подыбуемъ ще гдѣяки дальши вѣсти въ „Екатеринославскомъ Листку“. Цѣкава рѣчь, що то, чога обавляе наш дописователь, дѣйстно сталося. Погромъ повторился и другого дня и зновъ войско мусѣло стрѣляти. „Екатеринославскій Листокъ“ описуе, що воѣ жителѣ города були дуже переляканы, особливо въ ночи, бо улицѣ були не освѣтлені и трудно було розпознати, котрый дѣмъ християнскій, а котрый жидовскій. Християне выставили святі иконы и кресты въ бѣнахъ и въ дверехъ и освѣчували ихъ ясно свѣтломъ. На другій день въ полудне погромцѣ кинулися догромлювати жидовскій шныки, що першого дня не погромляли. Коли погромцѣ розбивали магазинъ горѣвки жиды Арштайна, роздалися выстрѣлы москальскы. На додатокъ, здеасъ черезъ неосторожнѣсть, занялася въ магазинѣ оковита, при чѣмъ тяжко попеклося шестеро людей, мѣжъ тымъ двѣ жѣнки. Пожарна сторожа прѣйхала швидко съ сивками и огонь локализувала. До 3 години полонудни багато людей арештовано и отъ того часу въ мѣстѣ успокоилось. — Зъ дописей зъ Катеринослава до кievской „Зарѣ“ выймасмо ще гдѣякы подробности: На Козачой улицѣ погромцѣ збурили божницю и жидовскій приказаня дерли въ кавалки. Въ ночи запалили будку съ тютюномъ. Страшный и незвычайно дивный образъ представляло мѣсто середѣ ночи. Куда лишь кинути окомъ, всюда улицѣ покрыты не то снѣгомъ, не то инеемъ; то бѣгло пѣрые зъ перинъ и подушокъ жидовскихъ. Вѣтеръ свободно залѣтавъ собѣ до хатъ крѣзь побитыя окна и поломаныя дверѣ. Въ розбитомъ богатомъ магазинѣ горѣвки жиды Штромберга погромцѣ бродили по колѣна въ горѣвцѣ. Тожъ то було утѣхи! Ще першого дня почали жиды страшно утѣкати зъ города, але на бѣду, нѣгде не можна было подыбати аплѣ одного звощика; все поховалися. Погромленіи жиды выbralіся за мѣсто и розложился коло окописка въ числѣ до 2000 душъ. Фейлетонистъ „Екатеринославского Листка“ докарее поважаныхъ въ мѣстѣ богатыхъ куцѣвъ-християнъ („почтенне кучечество“), що они не выдержували погромцѣвъ, але ще жарты собѣ строили. — После информации тояжъ газеты, въ обохъ дняхъ погрому войска убили на смерть 14 людей, а 28 ранили; зъ раненыхъ гдѣякы вже умерли. До губернской больницы знесено 25 раненыхъ. Розумѣся, що мѣжъ убитыми и ранеными попадаются и такы, котры не були виноваты; се звычайно буває въ такихъ случаяхъ, коли войско стрѣляе салывами. Одного чоловіка заблудивша куля ранила въ мѣсцѣ садѣ. Городека рада збралася на надзвычайне засѣданье и ухвалила гдѣякы средства для поратования потерпѣвшихъ жидѣвъ.

(+) Погромъ жидѣвъ въ Пештѣ. Дня 8 л. септя тошы народу збралася передъ готелемъ подѣ „Вѣлымъ лебедемъ“, где замешкавъ одинъ зъ ирѣвъ ниредьгазского процесу, жидъ Шарфъ, и зняли страшный крикъ и галасъ. На томъ однакъ не стало, бо тошы кинулися заразъ на жидовску каварню и зруйнували ея; оттакъ розбили, зруйнували и зрабували склены съ меблями, съ бѣльемъ и съ сигарками на улицѣ Кеперезской. Цѣла улица представляла видъ страшного спустошеня. Занимъ войско присѣло, головни проводирѣ погрому вже розбѣглися. Страты дуже великы. Войско замкнуло Кеперезску улицу кордономъ. Зъ боязни, чтобы погромъ не повторился, въ ночи бую сконсигнованы цѣлыя гарнизоны въ Пештѣ. Газеты жидовскы вивяты полицію, що потурае антисемитскимъ агитаторамъ, а газеты антисемитскы складаютъ всю вину на зухвалство жидѣвъ. — Въ ночи на 10 л. с. м. около пѣвночи повторилися въ Пештѣ розрухи противъ жидѣвъ. Товшы гуляли по улицяхъ: Кеперезской, Округжой, Стаціонной и Бзовой. Передъ шпиталемъ св. Рѣха тошы обкидали камнѣемъ инспектора полициѣ, котрый стрѣлявъ шѣсть разѣвъ зъ револьвера. Въ кѣлькохъ мѣсцахъ розбито и зруйновано шныки. Зъ одного заздного дому кидано на полицію камнѣемъ, а полициѣ побѣдала туда кѣлька стрѣловъ. Много людей арештовано. По всехъ улицяхъ мѣста ходять полициѣй и войсковыя патрулѣ. Въ цѣлой Угорщанѣ народъ християнскій розлученый на жидѣвъ. Зъ Тисса Есляръ доносять, що прибувши тамъ увѣденыи судомъ жиды не довго тамъ будутъ похажати. Хотятъ чимъ скорше спродатися и выноистя. Въ Тисса-Еслярѣ выбухае пожаръ по пожарѣ. Подчасъ одного пожару акыйсь Петро Солтесъ ухочивъ бую дочку Вайштайна (зъ процесу въ Ниредьгаза) и хотѣвъ метати въ огонь; до протоколу збзнавъ, що бую тогда пняны.

Русскій народный театръ подѣ зарядомъ шп. Виберовича и Грыневеккого дае завтра, с. е. въ недѣлю, послѣднее представленье въ Зарванци а во вторникъ, дня 2 (14) с. м. перше представленье въ Манастырискахъ. Тамъ дасть всего 10 представлѣвъ въ оранжеріи гр. Молодецкого. Щобы улекшати руской публичности учащаня на представлѣния, дирекція установила дешевыя абонаменты: за крѣсло на 10 представлѣвъ 8 зр., а за два крѣсла (побѣчь себе) лишь 15 зр.

Въ справѣ звѣстной Вайсовою слѣдство, котре проводивъ оудій слѣдчій п. Ляхавецъ, вже убѣчено и акта ототупленій прокураторіи для выгтовления акту обжалованя. Вайсова остане въ слѣдчой вязници.

Отъ п. прокуратора державного одержали мы слѣдуючу допись: Дотычно статьи подѣ заг. „Открытые недавно огидне злочинство“ въ рубрицѣ „Новинки“ „Дѣла“ зъ дня 9 с. м. число 85, упрашаю на основѣ §. 19 закона прасового умѣстити въ ближайшомъ числѣ сиростованя, що пе-

реведене слѣдство противъ А. Вайсъ, зовсімъ не выказало, чтобы осуждена мала якбудъ зноуны съ ученицами науковыхъ закладѣвъ, про тое воѣ инши внесены въ томъ взглядѣ въ дотычной статьи замѣщены, суть безосновны. — Во Львовѣ, дня 10-го септя 1883.

Ц. к. прокураторъ державный Шимоновичъ.

— Мѣстечко Бѣрки великы — якъ намъ розказували прѣвѣжы — мало сильно потерѣты отъ пожара.

— Сестры Уршуляны открывають въ Черновцахъ б-классовый пенсіонатъ женскій вже съ початкомъ слѣдующого року шкѣльного.

— Крашевскій повернувъ вже до Дрезды и замешкавъ въ своей виллѣ подѣ строгимъ дозоромъ полиціи.

— До рады мѣста Львова вибѣтъ кружокъ горожанъ петицію, чтобы постаралася у правительства о перенесеньѣ мужеского закладу карного (зъ Бригидокъ) зѣ Львова до Винникъ, а до Львова перенести фабрику тютюну. Петицы подали слѣдуючы мотивы того внесены: 1) Завладѣ карный стоить въ наилуднѣйшій части города, мѣститъ 1500 вязнѣвъ и больницу о 150 дожахъ. Въ закладѣ появляються все заразы хоробы, а канализация будынокѣвъ зде переведена. 2) Вязнѣвъ учать всякихъ ремесель и они могутъ робити все далеко дешевше, якъ ремѣшники мѣскы; забивають отже мѣскій промыселъ. 3) Колибъ на мѣсце вязнѣвъ перенесена була фабрика тютюну зъ Винникъ до Львова, то правительство заощадилобы кѣлькадесятъ тысячъ зр. рѣчно, котры выдаетъ на перевозеньѣ тютюну.

(+) Епископъ зъ Назамиччолѣ, Меннелъ, згинувъ такожъ при страшной катастрофѣ, засыпанный звалищами. Цѣлыи двайцять и чотыри годныи лежавъ живый подѣ звалищами, и кричучи вызывавъ помочи. До своего сестрѣника, що разомъ съ жовнѣрами глядавъ за нимъ, чтобы откопати, кричавъ несчастливый епископъ: „Я ту! Сюда копайте! Ратуйте мене, ратуйте!“ Откопуванье не ишло такъ легко и закимъ жовнѣры зняли зъ него послѣдну версту звалищъ, старенького опустили силы и передъ кѣлкома минутами, нѣмъ его выдубили, снутивъ духа; тѣло було ще тепле. — Войско италійске съ посвященьемъ, сирывдѣ по иройскы працювало при откопуваню трущѣвъ; сю службу повнило оно не зъ мую, але зъ наилучшой своей волѣ и съ охотою. Дуже красно попласався одинъ региментъ въ Неаполи. Той региментъ доставъ одного дня наказъ выршати на островѣ Искію ратувати несчастливыхъ. Днемъ впередъ найстарша класа воакѣвъ дѣстала отпустку до дому; кѣлькасотъ воакѣвъ зъ полку усмѣхалася надѣя за день два бути середѣ родины дома. Полковникъ доставили наказъ выршати до Искіи, скликавъ цѣлый полкъ и объявивъ ему, що заразъ має збиратися до походу, — розумѣсь, додавъ, ты, що дѣстали отпустку, можуть або ити до дому, або выршати разомъ до тяжкой работы: ратунокъ несчастливыхъ жертвъ катастрофы на Искію... „Кто отже не хоче ити съ нами а хоче ити до дому, нехай руку поднесе и выступитъ.“ И отъ, аплѣ одна рука не поднеслася, аплѣ одинъ волякъ не выступивъ! Все пошли съ региментомъ на ратунокъ несчастливыхъ. Який взнеслый объявъ патриотизму и гуманизму!

(+) Перевернувся вѣзъ съ оковитою въ селѣ Коношкѣвъ, въ повѣтъ бродокѣмъ! Ну, се ще не будо бы диво, кобы толькы й лиха! Але отъ ишовъ собѣ въ поле на роботу селянинъ Федько Яцѣй и побачивъ, що зъ одною розбитою бочкой силывае оковита, ажъ льеса! Федько, бѣдолаха, не мавъ може нѣколи ще въ житю такого пригѣдного случаю нанятися до-охочѣ жидовского нетару, якъ нынѣ. Причянявся до бочки и пивъ доты, доки не упавъ безъ памяти. Перележавъ кѣлька годинъ, а подѣ ночь и упоковеся...

Вѣсти епархіяльныи.
Зъ АЕпархіи Львовской.

Каноничну институцію на Рѣпшевѣ, дек. буского, получивъ о. Емилій Дольничскій.

Презенту получивъ о. Михаилъ Коестекій, сотрудникъ зъ Трибуховецъ, на Сновидѣвъ, дек. буцакѣво.

Вѣдѣныи въ душнастырскій посады оо.: 1) Теодоръ Леонтовичъ въ завѣдательство въ Поднѣстриахъ; 2) Сильвестеръ Богачевскій въ завѣдательство въ Манаевѣ.

Президіи ц. к. наместничества годится на каноничну институцію для презентованыхъ священникѣвъ: 1) Иосифа Домбчевского на Ясенѣвъ гор.; 2) Константина Левичеккого на Журавно и 3) Иоана Слюзара на Скалатѣ.

ПОСМЕРТНЫЙ ВѢСТИ.
Каролина Остаповичъ, учителька руской школы вправѣ во Львовѣ, умерла семи днями въ селѣ Ласкѣвъцахъ коло Будзанова. Отъ часу заименованя покойной учителькою въ руской школѣ, хорувала на чохотку. Сего року удѣлила їй була краева рада шкѣльня 6-мѣсячну отпустку для поратования здоровья. Каролина Остаповичъ упоковася въ 48 роцѣ житя.

НАУКА, ШТУКА И ЛИТЕРАТУРА.
(+) Реданторвы журнала „Кievскіи Старини“, п. Лебединцеву позволило правительство користати зъ архива дѣлъ, отнесенныхъ до польского повстаня въ 1863 року. Архивъ той — якъ пише „Заря“ — має хоронити у себе дуже багато незвычайно важныхъ и цѣкавыхъ документовъ для историка послѣднего польского повстаня. „Кievскіи Старини“ буде, надѣятисно, мѣстити материалы о исторіи того повстаня.

Найновѣйшій и поправленій
МАШИНЫ ДО ШИТЯ
съ гваранцію 5 лѣтъ.

Тыждневій раты 1 зр.
або послея умовы.

Кѣлька сотъ где виде купленныхъ машинъ пересылае рѣчь рѣчно до мене П. Т. Публика для замѣщѣ на машины практичній и поправній.

Шумныи анонсы заграничныхъ фирмъ и множество агентѣвъ, котры крутятся по краю, аводять неосторожныхъ тавитными машинами подѣ назвою „Оригинальній“, хотъ така машина зопусевъ — нѣмъ съ еще й сплатитися (ратами), шве тяжко и шкѣдитъ здороллю.
(12—52)

Цѣна зр. 14, 16, 18.
При высылцѣ 50 зр. за упакованье.

Замѣну и вѣяку на праву машинъ до шитя всехъ системѣвъ, човенця, части складовѣ, голки, оливу до машинъ поручае

Іосифъ Иваницкій
механикъ и спеціалистъ во Львовѣ, въ готелю Жоржа.

Товариство „Просвѣта“
во Львовѣ,
ул. Скарбовска ч. 2, I поверхъ,
мае великій накладъ

русскихъ контрактѣвъ купна-продажи и позвѣвъ багательныхъ, (4—4)

котры продае по дуже умѣренныхъ цѣнахъ, а то:

1 либра контракту 30 кр. а. в.
1 „ позву багат. 25 кр. а. в.
На замовленьѣ высылаетъ почтою.

КУФРЫ
куферныи, торбы и торбинныи до подорожы — такожъ всея поручають найдешевше

Братя Лянгнеръ
Львовъ, ул. Галицка ч. 16

УЧИТЕЛЬКА

способна удѣляти приспайныи науки для школъ народныхъ и хорошо вправна въ вселякихъ женочныхъ работахъ ручныхъ. прнялабы отѣйтне помѣщенье. Всюи поясненя подасть о. І. Б. навялявъ въ Свистѣльнякахъ, почта Липица долѣшня.

Муштарда - Вестрагонъ
въ патентованомъ упакованю.

Викторъ Шмидтъ и Сыны
Вѣдѣнская спеціалность

наиблѣнша тутешна марка 1/8, 1/4, 1/2 кильовой слонки правдыи лишь съ фирмною и охоронною маркою можѣ дѣстати въ всехъ складяхъ, торговыхъ корѣбными товарами и деликатесами.

ПОХОДЪ СОБЕСКОГО
подѣ Вѣдѣн р. 1683.
Написавъ Стефанъ Качала.
Цѣна 20 кр.
Дѣстати можна въ администраціи Дѣла.

Важне для П. Т. Учителѣвъ и Завѣдательѣвъ шкѣль.

ПРИВОРЫ ШКОЛЬНЫИ
яко то:
зошиты, оловцѣ, пера, ручки, чорнило, напѣръ, таблички, рыльцѣ, крейды, губки

поручае по якъ найдешевшій цѣнѣ

К. М. Вознякъ
во Львовѣ ул. Орменська ч. 6.
(на противъ „Народного Дому“).

Тажо жъ за порукою мѣсцевого предѣдателя и одного зъ членѣвъ „Рады шкѣльной“ даю повышшій приборы на раты послея умовы.

Съ почтѣнемъ
К. М. Вознякъ.
(Цѣныики на жаданье франко.)

Съ днемъ 1 (13) липня 1883 р. стане выхѣдати во Львовѣ два разы на мѣсяцъ, кожного 1 (13) и 15 (27) гумористично-сатирична часописъ

„НОВЕ ЗЕРКАЛО“
подѣ редакцію **Корнила Устляновича.**

Програмою „Нового Зеркала“ буде оборона руской народности противъ всякихъ посторонныхъ напастей и объективна критика пороковъ руской способности.

Предплата на „Новое Зеркало“ выноистъ до конца року 2 зр. а. в. Предплата приймають редакціи всехъ рускихъ часописей и администраціи „Нового Зеркала“ во Львовѣ, улица Скарбовска ч. 2. (11—?)

„КИЕВСКАЯ СТАРИНА“
ЩОМЪСЯЧНЫИ ИСТОРИЧНЫИ ЖУРНАЛЪ
выхѣдитъ въ Кіевѣ вже 2-ий роць,
при участіи кружка кievскихъ профессорѣвъ и другихъ ученыхъ подѣ редакцію Ф. Г. Лебединцева.

Предплачувати можна або вивостати въ редакціи „К. Ст.“ Кіевѣ, Софійская площадь, д. Севастяновой, або черезъ ред. „Дѣла“. — Предплата за цѣлыи роць выноистъ 11 рубл. а черезъ ред. „Дѣла“ 14 зр. а. в.

„МЕРТВІИ ДУШѢ“
гумористична повѣсть **Миколая Гоголя** съ портретомъ автора и „Словомъ отъ Выдавничтва“ (278 сторѣвъ великой 8-ки).

Цѣна 1 зр. 80 кр.; съ пересылкою почтовою 2 зр.

Дѣстати можна въ администраціи „Дѣла“ и въ книгарни Ставропигійской.

КОБЗАРЪ
ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
Книжочка I.

Выбѣръ найкрасныхъ поезій Шевченковыхъ для молодежи руской (сторѣвъ 96) съ портретомъ поэта и вступнымъ словомъ.

Одинъ примѣрникъ зброшурованыи коштуе 30 кр. (съ почт. пересылкою 35 кр.) — оцравленый въ полотно 40 кр. (съ почт. перес. 45 кр.)

Кто купуе наразѣ 9 прим. за гѣтовку дѣстаетъ 1 даромъ. Замовляти можна черезъ редакціи „Дѣла“, „Зарѣ“, „Батьковщины“ и „Нового Зеркала“.